

Lid, který chodí v temnotách uvidí veliké světlo...

Vánoce jsou svátek spojený se světlem. Dokonce se říká, že jej takto kdysi církev stanovila úmyslně, aby potlačila různé pohanské oslavy spojené s návratem světla. Vždyť je to chvíli po slunovratu, tedy okamžiku, kdy se začíná zase den prodlužovat, světla začíná přibývat. Je to takový mystický okamžik plný jakéhosi tajemství, kdy je zřejmé, že se něco mění, ale není jasné co. Čeká se na návrat světla, které člověku dává naději k příchodu nového života. Ale ta naděje je hodně nekonkrétní, když zůstaneme jen u samotné oslavy slunovratu, či podobných úkazů. Zkrátka je příliš vázána na koloběh času, což samo o sobě jen těžko může lidský život dovést k nějaké proměně, k nějakému zásadnímu zvratu v jeho jednání.

Pravda, dnes se asi najde jen výjimečně někdo, kdo by slavil slunovrat nějakým pohanským rituálem. Nicméně stojí za zamyšlení, zda se ten náš běžný způsob slavení vánoc tomuto pohanskému rituálu neblíží. Vždyť se zdá, že dnešní oslavě Vánoc tak nějak chybí cosi podstatného. Kolem dokola se mluví o lásce, o pokoji, o zázračném času, kterým Vánoce jsou, klade se důraz na rodinu, což je samozřejmě všechno pěkné, ale stejně něco důležitého chybí. Pořád je to jen kroužení kolem podstatného, které zůstává nevyslovené. Není to přeci koloběh času, není to datum a atmosféra zasněžených plání, co dává člověku naději a působí z němu v jeho životě. To by se dalo stanovit jiné datum a účinek by musel být podobný. Jenže není, protože nezáleží na datu, nezáleží na okolnostech a atmosféře, záleží na tom, co je za tím.

Když Duch svatý zjevil Izaiášovi budoucí události, vložil je prorok Izaiáš do slov: *Lid, který chodí v temnotách, uvidí veliké světlo*

. Cesta míří ke světlu, to je vcelku zřetelné. Ale velmi důležité je poznat, co je tím světlem a co je ona temnota. Temnota představuje poměrně širokou škálu věcí, které člověka nějakým způsobem drží v poutech. Pro Izaiáše to bylo vyjádření života v odloučení od Boha. Temnota mnoho věcí zkresluje, něco zveličuje, něco zase zmenšuje. Ve výsledku ale člověka mate. Nedává mu možnost poznat skutečnost, ukazuje jen to, co sám chce vidět. Takový lid vlastně nebyl jen starozákonní Izrael, takovým lidem jsme i my v dnešní době. Životy zahleděné do sebe, přerušené ze své zahleděnosti jen občasnou vlnou charity, to přece není nic výjimečného. Ale právě to je ten život v temnotě, protože člověk takto nevidí skutečnost, vidí jen něco, vnímá omezeně své okolí i sám sebe. Vnímá ale také, že z této temnoty se sám nedostane. Alespoň to je zkušenost Izaiášovy doby. Není možné pomocí jakéhokoliv lidského zásahu vrátit Božímu lidu světlo, vrátit ho do Boží blízkosti. Proto je tak důležité, co je oním

světlem, které lid uvidí.

Přicházející světlo není žádný náhodný úkaz, není to ani nic, co by bylo možné vypočítat, odhadnout. Přicházející světlo je narození Božího Syna. Je to součást Božího plánu, který má s tímto světem. Je to také jedinečný okamžik. Proto se přicházející svátky vánoční nestávají oslavou stále se opakujícího úkazu, ale oslavou události, která se jednou stala a doposud má vliv na lidský život. Ten krok, který bychom měli udělat o něco dál, než jen ke krásné atmosféře, je právě v tom, že si uvědomíme nezbytnost narození Ježíšova pro všechno, co ve vánočním čase prožíváme. On je tím světlem, které přichází, abychom lépe viděli na svůj život a jeho souvislosti. Vždyť on není jen velikou postavou dějin lidstva, je zároveň postavou, která stále promlouvá a má moc měnit lidský život. Právě o to v příchodu Božího Syna jde, to je poselství tohoto vánočního času. Nemění nás čas, ale působení Božího Syna. Jestliže jeho z Vánoc vynecháme, hrajeme vlastně jen srdceryvné divadlo. Nevím, jestli zrovna to je něco, o čem se může lidský život opírat. Jednou do roka si hrát na hodného, zbožného či alespoň soucitného s bídou druhých, to je pro lidský život opravdu trochu málo. Čas Vánoc nemá být přeci výzvou k přehlídce toho, co všechno dokážeme a co ze sebe za dobré vydolujeme. Je oslavou toho, že dobrotu ze sebe nemusíme jednou ročně dolovat, ale smíme jí být celoročně naplněni. Až taková je moc světla, které přichází nikoliv jako každoroční nebeský úkaz, ale jako projev vstupu Boží lásky do našeho světa.

Vánoce jsou svátek spojený se světlem. Toto světlo v nás svítí a temno je nemůže zahubit, neboť to světlo nevychází z nás, ale z Boha. On je ten skutečný dárce pokoje v lidském životě. Skrze svého Syna, který přichází na svět, nám ukazuje cestu k tomuto pokoji. Není myslitelná bez naší aktivity. Ta ale končí tím, že dáváme prostor Bohu, aby v nás pracoval, aby on sám měnil naše srdce. Vánoce jsou připomenutím projevu veliké Boží milosti, která přišla jako odpověď na bídu našeho světa. Je to úžasné, že smíme nacházet nejen chvíli klidu, ale také zdroj pravého světla a pokoje v našem životě.

... to světlo ve tmě svítí a tma je nepohltila.